

MASTER PIECES VII

2025

MASTERPIECES VII

Grupna izložba master studenata Fakulteta likovnih umetnosti u Beogradu

MILICA ANĐELIĆ • ISIDORA BRANKOVIĆ • KATARINA DRENJANIN
PAVLE JAKŠIĆ • NIKOLA JEREMIĆ • ALEKSA JOVANOVIĆ
ANA KOCIĆ • MARIJA KURUZOVIĆ • MILICA LAVADINOVIĆ
STAŠA NIKOLIŠ • TEODORA NEŠKOVIĆ • KRISTINA OBRENOVIĆ
NIKOLA PAVKOVIĆ • ANA SIMIĆ • ANA SIMIDŽIJA
RELJA STEVANOVIĆ • ALEKSANDRA VELJOVIĆ • MILICA VUJANOVIĆ

Umetnički prostor U10
14. XI - 6. XII 2025.

Izložba *Masterpieces* okuplja studentkinje i studente master studija svih smerova Fakulteta likovnih umetnosti u Beogradu. Nastala iz potrebe da se mladim umetnicima i umetnicama pruži prostor za saradnju, razmenu i zajedničko promišljanje umetničke prakse, tokom godina je postala važna platforma za susret, dijalog i međusobnu podršku. Mladi umetnici i umetnice, od kojih mnogi po prvi put izlaze iz okvira fakulteta u profesionalni kontekst, ovde imaju priliku da svoje radove predstavljaju javnosti i da, kroz zajednički proces pripreme izložbe, preispitaju načine na koje njihovo delovanje komunicira sa publikom i sa zajednicom.

Ovogodišnje izdanje izložbe odvija se u okolnostima koje su za sve bile izuzetno teške. Akademski godina obeležena je studentskim blokadama i protestima, pokrenutim nakon tragičnog događaja u Novom Sadu, u kome je poginulo šesnaest ljudi. Nastava je prekinuta, a svakodnevica studenata i studentkinja duboko promenjena. Tokom gotovo cele školske godine, oni su bili na ulici, boreći se za pravdu, dostojanstvo i društvo koje ne pristaje na ćutanje. U tom periodu redovno prisustvo nastavi i institucionalni umetnički rad gotovo da nisu bili mogući. S tim u vezi, ovogodišnja izložba *Masterpieces* se održava u kasnijem terminu nego inače, kada je većina učesnika već završila svoje master studije, a izostale su i uobičajene posete kolektiva U10 fakultetskim klasama.

Tokom godine, zbog svojih stavova i zalaganja, studenti i studentkinje prekinuli su predavanja na štetu svog formalnog obrazovanja, posvetili bezbroj sati građanskom angažmanu i izdržali uvrede, pretnje, hapšenja i prebijanja. Ipak, uspeali su da ujedine građane, podignu svest, edukuju druge i rasplamsaju osećaj slobode i nade. Mnogi od nas delili su osećanja besa, tuge i nemoći, ali i dubokog divljenja prema hrabrosti i istrajnosti koju su studenti i studentkinje pokazali. Njihova borba podseća nas da umetnost ne postoji van društva, već čak i u njegovim najosetljivijim tačkama, i da se etička i stvaralačka odgovornost međusobno prožimaju.

Radovi koji se prikazuju na ovom izdanju potvrđuju da umetnost opstaje čak i kada sve izgleda nemoguće. Oni su izraz solidarnosti, kolektivne istrajnosti i potrebe da se svet ne posmatra pasivno, već da se u njemu aktivno učestvuje. Uprkos teškim okolnostima, važno je da kontinuitet projekta *Masterpieces* i umetničkog stvaralaštva mladih umetnika bude očuvan. Izložba ostaje prostor razmene, razvoja i unapređenja njihovih praksi, koje opstaju uprkos svemu i svedoče o otpornosti i stvaralačkoj energiji nove generacije.

Za nas koji činimo kolektiv U10, ovo izdanje nije samo nastavak dugogodišnje inicijative, već i svedočanstvo o snazi umetničke zajednice i generaciji koja nas je naučila šta znači zajedništvo u najdubljem smislu te reči.

I MILICA ANĐELIĆ (2001, Beograd)

Please, I'm a star, gips, 108 × 115 cm, 2025.

Rad *Please, I'm a star* istražuje krhkost identiteta u kulturi opsednutoj slavom i potrebom za priznanjem. Polomljena, udubljena zvezda u gipsu, inspirisana Hollywood Walk of Fame-om, postaje simbol unutrašnjeg raspada i nesigurnosti u svetu koji neprestano traži sjaj.

Zvezda, prikazana u negativu, odražava pad i nevidljivost koji se kriju iza slike uspeha. Kroz lomljivost materijala rad postavlja pitanje: šta ostaje od identiteta kada nestane refleksija publike i industrije? Natpis „Please, I'm a star” zvuči kao vapaj između ironije i iskrene potrebe da se bude viđen. Rad balansira između samoparodije i ranjivosti, otvarajući prostor za razmišljanje o vrednosti, priznanju i iluziji sopstvenog značaja.

@_milicandjelic

II NIKOLA JEREMIĆ (2001, Kraljevo)

Let prvom klasom, suvi pastel u prozoru, 93 × 55 cm, 2025.

Let prvom klasom predstavlja umetnikov alter ego u odelu i kravati, koji zajedno s kanarincem leti kroz nebo, prizor između stvarnosti i fantazije. Slika je osmišljena kao interaktivna instalacija: uramljena je u prozoru, tako da pa posetioci mogu da podižu i spuštaju venecijanere, menjajući odnos između slike i posmatrača. Time postaju deo rada, birajući da li će posmatrati unutrašnji svet sna i identiteta ili ga zakloniti, kao gest kontrole i intime.

@nik0lanikol4

III MILICA LAVADINOVIĆ (2001, Beograd)

Odora, instalacija od slikarskog platna, 200 × 80 × 30 cm, 2025.

Odora, kao sveštenička insignija, sašivena od prepariranog slikarskog platna spremnog sa rad, služi kao metafora posrednika. Belo, neoslikano platno je potencijal, tranzicija i mesto za kontemplaciju. *Odora* stoji u prostoru u metamorfozi između umetnosti i vere, postavlja pitanje inspiracije, muze, umetnika kao stvaraoca u svom ograničenom svetu belog platna. Ako inspiracija dolazi od više sile, onda je umetnik posrednik između materijalnog i sveta ideja.

@lavadinovic

IV ALEKSA JOVANOVIĆ (1999, Petrovac na Mlavi)

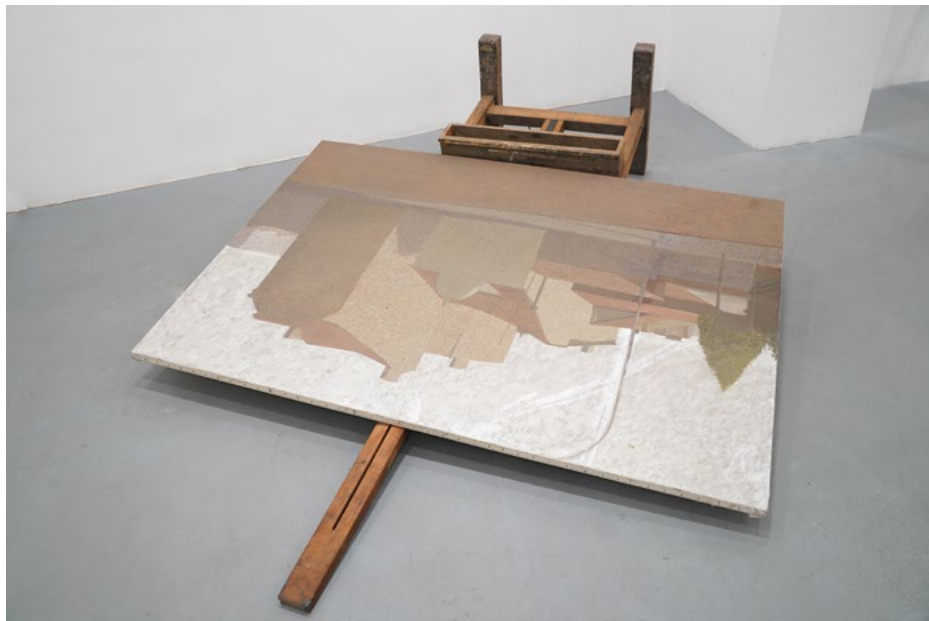
Ono što ostaje, video instalacija, 25 min, 2025.

Ono što ostaje deo je umetničke prakse Alekse Jovanovića u kojoj istražuje odnos tela, percepcije i introspekcije, kao i načine na koje unutrašnja iskustva oblikuju stvarnost. Polazeći od ličnog iskustva hroničnog tinitusa, umetnik promišlja prisustvo nevidljivog i granice tišine. Zujanje u ušima, koje nikada ne prestaje, postaje metafora za nemogućnost potpunog mira i sabranosti. Kroz video tela u meditativnom položaju i zvuk koji preplavljuje prostor, propituje se funkcija rituala u uslovima stalnog ometanja i suočavanja sa sopstvenim granicama. *Ono što ostaje* postaje prostor između introspekcije i nemira i mesto gde se tišina pretvara u svesnost o postojanju.

Video montaža: Aleksa Jovanović

Audio dizajn: Aleksa Jovanović i Filip Baloš

@aljeks_

V PAVLE JAKŠIĆ (2001, Jagodina)

Bez naziva, instalacija u prostoru, 200 × 275 cm, 2025.

Sliku sam, nezavršenu, pred početak studentskih blokada, ostavio u jednoj od prostorija nedovršene zgrade Fakulteta likovnih umetnosti, s namerom da joj se vratim kad se za to stvore uslovi. Evo kako sam je, nakon deset meseci, pronašao.

@_pavle_j_

VI ANA KOCIĆ (1977, Niš)

Trči..., stiropor obložen lepkom za keramiku, toniran prirodni lateks, 160 × 60 × 200 cm, 2025.

Izdužene forme, lišene telesnog prisustva i svedene na beživotne, gotovo artificijelne siluete, postaju odraz kolektivnog ljudskog ponašanja. Crvena elastična traka ih drži zategnutima – suptilan gest koji priziva pokret pod kontrolom, napetost unutar ograničenja. Njena elastičnost uvodi tenziju, sugerišući da čak i „na uzdi” postoji potencijal za otpor ili pucanje stega... Raspored objekata odražava oscilaciju između reda i haosa koja karakteriše ponašanje mase – zbijanje, poravnanje, rasipanje, sputavanje. Rad istražuje dijalektiku između slobode i kontrole, autonomije i konformizma, pokreta i statičnosti. „Kratak povodac” je i doslovan i metaforičan: govori o društvenim strukturama, političkim sistemima, digitalnom nadzoru – mehanizmima koji koreografišu kolektivno telo.

@sculpturekoca

VII RELJA STEVANOVIĆ (2001, Beograd)

Danse Macabre, ulje na platnu, 100 × 510 cm, 2025.

Polazište ciklusa slika, čijeg je deo rad *Danse Macabre*, predstavlja ideju o smrti kao krajnjoj izvesnosti i graničnom iskustvu ljudskog postojanja. Smrt se tretira kao suštinski uslov razumevanja vlastitosti života. Slike ovog ciklusa usredsređene su na kontemplativnu vrednost prikaza. Prostor platna postaje mesto susreta vidljivog i nedokučivog, gde se iskustvo smrti ne prikazuje, već nagoveštava kao tiho prisustvo koje kroz život može da uznemirava i umiruje čoveka, istovremeno. Kroz temu uvedenu krajem srednjeg veka, *danse macabre* služi kao alegorija moralizatorskog karaktera o sveprisutnosti smrti i prolaznosti života, tradicionalno prikazujući ljude različitih staleža kako plešu uz smrt, sa svrhom da smrt bude predstavljena kao „apsolutni izjednačivač života ljudi”. Prisutna ideja, čija je osnova humanističkog karaktera, vraća u fokus kolektivnu i pojedinačnu vrednost života svakog čoveka.

@reljastevanovic

VIII ANA SIMIDŽIJA (2001, Beograd)

Bez naziva, vosak, laneni kanap, drveni krevet, 75 × 200 × 90cm, 2025.

Skulptura u vosku svojom formom i kompozicijom sugerise telesnost, koja je prisutna poput otiska tela. Vosak deluje kao aktivni posrednik između nekadašnjeg odnosa objekta i tela, a trag telesnosti pojavljuje se kao osetljiv otisak. Vosak ne reprodukuje telo, već čuva njegov trag i omogućava empatijsko učestvovanje u prostoru između sopstvenog i tuđeg iskustva. Time se gradi sistem značenja, u kome materijali i objekti ne funkcionišu samo kao formalni aspekti, već i kao aktivni prenosioci iskustva i sećanja. Promišljanje o telesnosti i međuprostoru proširuje se i na pitanje materijala, koji postaje produžetak tog iskustva.

@anasimidzija

MASTERPIECES VII

IX KATARINA DRENJANIN (2001, Beograd)

Bez naziva, instalacija, promenljive dimenzije, 2025.

Odlazila sam na mesta gde moja porodica živi ili je živela, u potrazi za predmetima koje njeni članovi čuvaju. Sačuvani predmeti predstavljaju poslednje tragove starih kuća, događaja i ljudi kojih više nema, a koji su oblikovali istoriju porodice. Osluškivala sam razmišljanja i uspomene članova porodice, istražujući kako politička dešavanja utiču na kolektivno i intimno pamćenje koje obeležava živote porodica, pojedinaca i društva. Kroz temu migracija i preseljenja, bilo uslovljeno prirodnim nepogodama ili političkim okolnostima, umetnički istražujem kolektivno pamćenje. Prikupljajući predmete, beležeći priče, dosetke i sećanja članova porodice, zapisujući porodično stablo po njihovom pamćenju, tragam za kolektivnim sećanjem u intimnom prostoru doma.

@mesecokreti

X KRISTINA OBRENOVIĆ (2001, Užice)

Long before sky would open, ulje na platnu, triptih 210 × 100 cm, 2025.

U osnovi stvaralačkog procesa stoji ideja o „prostorima između”. Umetnica može biti sigurna u postojanje svoje svesti – unutrašnjeg prostora u kojem se iskustva talože preobražavaju i iznova oblikuju. Isto tako može biti sigurna u postojanje spoljašnjeg sveta – materijalnog, opipljivog, surove jasnoće, ali ono s to je suštinsko nije ni jedno ni drugo, već ono s to nastaje upravo između njih. Kristina Obrenović kroz vizuelnu predstavu daje odgovor da su prostori između svesti i sveta, mesta gde se odvija preobražaj; tamo nesvesno i svesno dobijaju obrise, oblikuju se u slike i zatim prevode u umetničko delo. Iz tih prostora izvire i vizuelni jezik. Bela pozadina, koja poprima translucidni, magloviti karakter i ne mora se shvatati kao praznina. Ona je manifestacija prostora između – nepoznatog, ali prisutnog, nedokučivog, a ipak stvarnog; na toj belini se pojavljuju oblici, personifikacije osećanja, tekstura – uobrazilja senki unutrašnjih stanja koje se tek naslućuju. U ovim radovima, efemernost vremena zatočena je na tren u prikazima koji stvaraju iluziju prostora. Njihov smisao jeste u tome da ostanu otvoreni, fluidni i da se svakim posmatranjem može iz njih izvući autentično, novo značenje.

@obrenowickristinaartist

XI ANA SIMIĆ (2001, Beograd)

Dear Alexa, instalacija, 2025.

Trokanalna digitalna instalacija *Dear Alexa* kombinuje HTML kod i video, istražujući performativnost roda u digitalnom prostoru kroz sajber-feministički i post-internet okvir. Narativ prati mladu ženu koja se poredi sa veštačkom inteligencijom Aleksa, preispitujući ideju „dovoljno dobre žene”. Kroz religijske i pop-kulturne simbole, estetiku ranog interneta i glič kao „estetiku greške”, rad propituje granice roda, tela i tehnologije. Glič, kao prostor pucanja i otpora, postaje strategija oslobađanja i politički čin, naglašavajući da ni telo ni sistem nisu stabilni, već otvoreni za transformaciju i nove feminističke i kvir budućnosti.

@anqsimic

XII NIKOLA PAVKOVIĆ (2000, Pančevo)

Da li se pamćenje rastvara u vodi?, instalacija, promenljive dimenzije, 2025.

U svom radu polazim od svakodnevnog objekta, u ovom slučaju kade, koju transformišem u novi kontekst, oslobađajući je njene prvobitne funkcije i značenja. Obrnuta i sačinjena od skele, ona postaje prostor za promišljanje o granicama između stabilnosti, unutrašnjeg i spoljašnjeg, individualnog i kolektivnog identiteta. Zadržavajući prepoznatljiv oblik, ali gubeći svoju prvobitnu namenu, kada funkcioniše kao vizuelni znak koji se nalazi između materijalnog i simboličkog. Otvara se prostor za različita tumačenja, istovremeno pozivajući na preispitivanje odnosa između forme i funkcije, kao i načina na koji objekti nose i gube značenje kroz promenu konteksta u galerijskom prostoru u odnosu na njihovu primarnu upotrebu.

@nikolapavkovich

XIII MARIJA KURUZOVIĆ (2001, Beograd)

Bez naziva, tkanje, 95 × 74, 2025.

Bez naziva, tkanje, 92 × 80, 2025.

Ulazak u bilo koju prostoriju po logici stvari, podrazumeva prolaz kroz vrata. Vrata imaju kvaku, kao prvi simbol kuće za stanovanje. Ulaziš u prostor, kroz vrata, uz pomoć kvake, i u kući se nalazi sve potrebno za život i opstanak. Šta ako skinemo vrata, iznesemo stvari i prostoriji damo utisak potpuno otvorenog prostora, u koji svi mogu slobodno da kroče? I onda proširimo sve mogućnosti ulazaka i izlazaka? Radovi u tehnici tkanja deo su serije na kojoj sam radila tokom master studija koja sadrži i devet grafika različitih prostora. Za razliku od rada na grafikama, gde je fokus na prikazu prostora, tkanje koristim da stvorim jednostavnu pročišćenu strukturu, koja je gotovo apstraktna. Od prostora ostaje samo nagoveštaj vrata/otvora, mogućnosti ulaska. Tkanice su zamišljene kao slike u materijalu i time ovu tehniku, izmeštam is njenog tradicionalnog dekorativnog okvira.

@kuruzovic.marija

XIV TEODORA NEŠKOVIĆ (2001, Beograd)

Usamljeni putnik, akril na platnu, 135 × 150 cm, 2025.

Moj rad nastaje iz unutrašnjih prostora koje oblikujem na svom likovnom jeziku, kroz slikarstvo, radove na tekstu i kreiranje prostora koji pozivaju na susret. Inspirisana mitologijom, literaturom i kulturnim nasleđem, prenosim svoju stvarnost u vizuelne narative u kojima se lično iskustvo prepliće sa univerzalnim simbolima i značenjima. Simboli i forme koje koristim spontani su, ali uvek imaju koren u kulturnim i istorijskim slojevima koji oblikuju naš imaginarijum. Polazim od ličnih impulsa, ali kroz likovni izraz oni prerastaju u univerzalne pejzaže i strukture, pozivajući posmatrača da pronade sopstveni odjek. Moj rad istražuje trenutke prelaza – kada unutrašnje postaje vidljivo, kada iskustvo susreće materijal, a značenje nastaje kroz boju, oblik i prostor. Rad doživljavam kao produžetak života i lične percepcije, prostor u kojem neizgovoreno dobija oblik i dah. Kroz svoj likovni jezik težim da prenesem kako vidim i doživljavam svet, oblikujući radove koji dišu zajedno sa prostorom i posmatračem, otvarajući vrata unutrašnjih svetova koji odražavaju i mene i univerzum oko mene.

@__tntttnnn__

XV ALEKSANDRA VELJOVIĆ (1999, Kraljevo)

Obris, ulje na drvenoj dasci, 10 × 15 × 5 cm, 2025.

Na drvenoj dasci manjeg formata, cvet se suptilno i postepeno pojavljuje ili povlači, u zavisnosti od ugla gledanja. Prisustvo posmatrača postaje deo samog procesa otkrivanja slike. Ono je nenametljivo, sadržano u činu gledanja, u načinu na koji telo i oko aktiviraju sliku. Rad usmerava na naizgled neprimetnu igru između cveta i posmatrača: spor, obazriv odnos, promišljanje o slici, svetlu i prostoru, a sam susret sa biljnim oblikom postaje trenutak nežne prisutnosti.

@aleksandra.veljovic_

XVI STAŠA NIKOLIŠ (2001, Beograd)

Bez naziva, gips, 76 × 50 × 106 cm, 2025.

Telo je primarna dimenzija kroz koju doživljavamo postojanje kao ljudi. U njemu se oblikuju iskustva, sabira se sećanje i odigrava dijalog između materijalnog i duhovnog. Ono je istovremeno „posuda” i fragment, otvoren prostor i zatvoreni kalup, vidljivo i senovito. Kroz svoj rad ispitujem iskustvo materijalnosti i fragmentisanosti, duhovnu dimenziju tela kao posude i poetiku senke i tame koje obavijaju unutrašnji prostor. Telo se ne posmatra samo kao fizički organizam, već kao prostor iskustva, kanala i unutrašnjih dubina koje oblikuju naš odnos kako prema svetlu tako i prema samima sebi.

@stasanikolis

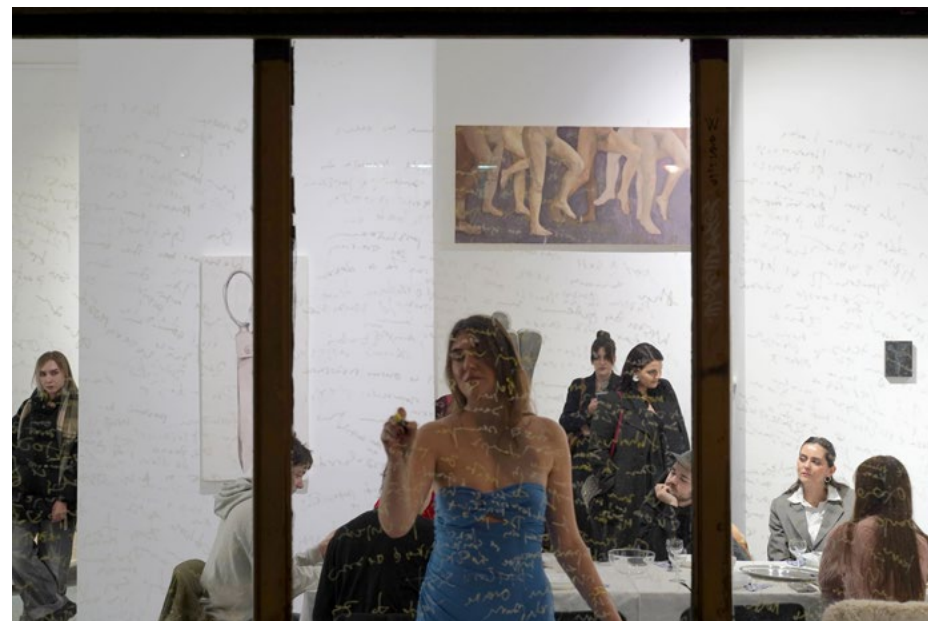

XVII MILICA VUJANOVIĆ (2001, Beograd)

Bez naziva, slika pigmentima na zidnoj podlozi, 124 × 60 × 6 cm, 2025.

Makaze, predmet stvoren sa funkcijom razdvajanja, u ovom radu su onemogućene u svojoj nameni, obavijene i onesposobljene krhkom tkaninom za čije sečenje su stvorene. Tako spetljane u svojoj svrsi, stvaraju tenziju između potrebe za oslobađanjem i svesnog uzdržavanja. Oštrina je prisutna, ali kontrolisana, dok nežna tkanina postaje filter između namere i akcije. Ova intervencija uvodi dvojak odnos između potencijala za delovanje i nemogućnosti njegove realizacije. Sam vizuelni prikaz nije tu da ponudi rešenje, već problematizuje trenutak samospoznaje. Ovako prikazan motiv upućuje na složenu dinamiku između svesti o kompleksnosti međuljudskih odnosa, obrazaca ponašanja i unutrašnjih stanja, te upravo na taj način služe kao sredstvo za oblikovanje ličnosti pojedinca.

@milicavujanovicart

XVIII ISIDORA BRANKOVIĆ (1999, Banja Luka)

Obećana večera, performans, 2025.

Društvena i simbolička kategorija, kao stanje koje vibrira blagu napetost i otvara prostor za nova značenja zajedničkog iskustva ? Uvijek je sve hljeb i vino.

@hodajucaapstrakcija

IZDAVAČ – Umetnički prostor U10

AUTORI PUBLIKACIJE – Lidija Delić, Nina Ivanović, Jana Jovašević, Sanda Kalebić,

Sava Knežević, Iva Kuzmanović, Nemanja Nikolić, Maša Obradović, Marija Šević

UVODNI TEKST – Sanda Kalebić

TEKSTOVI – autorke i autori radova

FOTOGRAFIJE I DIZAJN – Nina Ivanović

LEKTURA – Sanda Kalebić

ŠTAMPA – Belpak, Beograd

TIRAŽ – 80

Beograd, 2025.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

73/76(497.11)''20''(083.824)
7.038.53/.55(497.11)''20''(083.824)

MASTERPIECES VII : Milica Anđelić, Isidora Branković,
Katarina Drenjanin, Pavle Jakšić, Nikola Jeremić, Aleksa
Jovanović, Ana Kocić, Marija Kuruzović, Milica Lavadinović,
Staša Nikoliš, Teodora Nešković, Kristina Obrenović, Nikola
Pavković, Ana Simić, Ana Simidžija, Relja Stevanović,
Aleksandra Veljović, Milica Vujanović : Grupna izložba master
studenata Fakulteta likovnih umetnosti u Beogradu, Umetnički
prostor U10 14. XI - 6. XII 2025. / [uvodni tekst Sanda Kalebić]
; [fotografije Nina Ivanović]. - Beograd : Umetnički prostor U10,
2024 ([Beograd] : [Belpak]). - [24] str. : reprodukcije ; 21 cm

Tiraž 80.

ISBN 978-86-917699-8-7

COBISS.SR-ID 180662793

Umetnički prostor U10, Kosovke devojke 3, Beograd

Radno vreme: utorak - subota, 12 - 20h

www.u10.rs | u10@u10.rs

U10